ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

19. března 2009 *

Ve věci C-275/07,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 8. června 2007,

**Komise Evropských společenství**, zastoupená G. Wilmsem, M. Velardo a D. Recchia, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

**Italské republice**, zastoupené I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, M. Ilešič, A. Borg Barthet (zpravodaj), E. Levits a J.-J. Kasel, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. dubna 2008,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. června 2008,

vydává tento

**Rozsudek**

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Italská republika tím, že:

– odmítla zaplatit Komisi úroky z prodlení v celkové výši 847,06 eur za opožděné zaúčtování cel a odmítla přizpůsobit vnitrostátní ustanovení právní úpravě

Společenství, pokud jde o zaúčtování nesporných celních operací, na něž byla poskytnuta globální záruka a které vyplývají z tranzitní operace Společenství,

– odmítla zaplatit Komisi úroky z prodlení v celkové výši 3 322 eur za nedodržení lhůt stanovených právní úpravou Společenství pro připisování cla na účet „A“ v rámci tranzitních operací ve smyslu Celní úmluvy o mezinárodní přepravě zboží v rámci karnetů TIR (Úmluva TIR) podepsané v Ženevě (Švýcarsko) dne 14. listopadu 1975 (Úř. věst. 1978, L 252, s. 2, dále jen „Úmluva TIR“),

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 ze dne 29. května 1989, kterým se provádí rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 155, s. 1), které bylo od 31. května 2000 nahrazeno nařízením Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 ze dne 22. května 2000, kterým se provádí rozhodnutí 94/728/ES, Euratom o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 130, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 169), a především z jeho čl. 6 odst. 2 písm. a), který byl nahrazen čl. 6 odst. 3 písm. a) nařízení č. 1150/2000.

## Právní rámec

### *Úmluva TIR*

2 Italská republika je smluvní stranou Úmluvy TIR stejně jako Evropské společenství, které jí schválilo nařízením Rady (EHS) č. 2112/78 ze dne 25. července 1978 (Úř. věst.

L 252, s. 1; Zvl. vyd. 02/01, s. 208). Uvedená úmluva vstoupila pro Společenství v platnost dne 20. června 1983 (Úř. věst. L 31, s. 13).

3 Úmluva TIR mimo jiné stanoví, že zboží přepravované v rámci karnetu TIR, který zavádí, nepodléhá placení nebo složení dovozního nebo vývozního cla a poplatků u celních úřadů tranzitu.

4 Pro účely uplatňování těchto výhod Úmluva TIR vyžaduje, aby bylo zboží doprovázeno během celé doby přepravy jednotným dokladem, karnetem TIR, který slouží ke kontrole dodržování předpisů při přepravě. Vyžaduje rovněž, aby bylo na přepravu poskytnuto zajištění sdruženími schválenými smluvními stranami podle ustanovení jejího článku 6.

5 Karnet TIR se skládá z řady listů složených z útržkového listu č. 1 a útržkového listu č. 2 s kmenovými listy, na kterých jsou obsaženy všechny nezbytné informace, přičemž pro každé průchozí území se použije jedna dvojice útržkových listů. Na začátku přepravy se kmenový list č. 1 předloží celnímu úřadu odeslání; k vyřízení operace dojde návratem kmenového listu č. 2 od celního úřadu výstupu na témže celním území. Tento postup se opakuje pro každé průchozí území použitím jednotlivých dvojic útržkových listů, které jsou součástí téhož karnetu. Společenství představuje pro účely Úmluvy TIR jedno celní území.

6 Článek 8 Úmluvy TIR mimo jiné stanoví:

„1. Záruční sdružení se zavazuje zaplatit splatná dovozní nebo vývozní cla a poplatky zvýšené o případné úroky z prodlení, které měly být zaplaceny podle celních zákonů

a nařízení země, ve které byl porušen předpis, týkající se operace TIR. Toto sdružení ručí za zaplacení uvedených částek společně a nerozdílně s osobami, které je dluží.

2. Jestliže v případech uvedených v odstavci 1 tohoto článku zákony a nařízení smluvní strany nestanoví placení dovozních nebo vývozních cel a poplatků, zavazuje se záruční sdružení zaplatit za týchž podmínek částku rovnající se výši dovozních nebo vývozních cel a poplatků zvýšených o případné úroky z prodlení.

[…]

7. Při splatnosti částek uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku mají příslušné orgány pokud možno žádat o zaplacení osobu nebo osoby, které je přímo dluží, dříve než svůj nárok uplatní vůči záručnímu sdružení.“

7 Podle článku 11 Úmluvy TIR:

„1. Jestliže karnet TIR nebyl uvolněn nebo byl uvolněn s výhradami, nejsou příslušné orgány oprávněny požadovat na záručním sdružení zaplacení částek podle čl. 8 odst. 1 a 2, pokud do jednoho roku od přijetí karnetu TIR těmito orgány neuvědomily tyto orgány písemně sdružení o neuvolnění nebo o uvolnění s výhradou. Toto ustanovení platí rovněž v případě, kdy uvolnění bylo získáno nekale nebo podvodně, avšak v takovém případě je lhůta dvouletá.

2. Žádost o zaplacení částek podle čl. 8 odst. 1 a 2 se zasílá záručnímu sdružení nejdříve tři měsíce ode dne, kdy toto sdružení bylo uvědomeno o neuvolnění karnetu, o jeho uvolnění s výhradou nebo o jeho uvolnění získaném nekale nebo podvodně, a nejpozději ve lhůtě dvou let od téhož dne. V případech, které však v uvedené dvouleté lhůtě byly předány soudu, zasílá se žádost o zaplacení do roka ode dne nabytí právní moci soudního rozhodnutí.

3. K zaplacení požadovaných částek má záruční sdružení tříměsíční lhůtu ode dne, ke kterému mu byla žádost o zaplacení zaslána. Zaplacené částky jsou sdružení vráceny, jestliže se do dvou let ode dne uvedeného na žádosti o zaplacení celním orgánům prokáže, že při dané dopravní operaci nebyly porušeny předpisy."

*Právní úprava Společenství v celní oblasti*

Nařízení (EHS) č. 2913/92

8 Podle článku 92 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex"):

„Režim vnějšího tranzitu je ukončen předložením zboží s příslušnými doklady celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim."

9 Podle článku 204 celního kodexu:

„Celní dluh při dovozu zboží vzniká

a) nesplněním některé povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží, které podléhá dovoznímu clu, nebo z použití z celního režimu, do nějž bylo toto zboží propuštěno, nebo

b) nedodržením některé podmínky stanovené pro propuštění zboží do daného režimu nebo pro udělení snížené nebo nulové sazby dovozního cla z důvodu použití zboží ke zvláštním účelům,

v jiných případech, než jsou uvedeny v článku 203, pokud se nezjistí, že tyto nedostatky nemají zásadní vliv na správné provádění dočasného uskladnění nebo daného celního režimu.

2. Celní dluh vzniká buď okamžikem, kdy přestane být plněna povinnost, jejímž nesplněním celní dluh vzniká, nebo okamžikem, kdy je zboží propuštěno do daného režimu, zjistí-li se dodatečně, že podmínky stanovené pro přiznání snížené nebo nulové sazby dovozního cla z důvodu použití zboží ke zvláštním účelům nebyly ve skutečnosti splněny.

3. Dlužníkem je osoba, která má buď plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží podléhajícího dovoznímu clu nebo z použití režimu, do nějž bylo toto zboží propuštěno, nebo plnit podmínky spojené s propuštěním zboží do daného režimu.“

10 Podle čl. 217 odst. 1 celního kodexu:

„Celní orgány vypočtou výši dovozního cla nebo vývozního cla vyplývající z celního dluhu (dále jen ‚částku cla‘), jakmile mají potřebné údaje, a zapíšou ji do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů (zaúčtování).“

11 Článek 221 odst. 1 celního kodexu stanoví:

„Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.“

Nařízení (EHS) č. 2454/93

12 Podle článku 348 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3, dále jen „prováděcí nařízení“):

„1. Celní úřad odeslání přijme prohlášení T1 a zaregistruje je, stanoví lhůtu, ve které má být zboží předloženo celnímu úřadu určení, a zajistí totožnost zboží způsobem, který považuje za nezbytný.

2. Celní úřad odeslání opatří prohlášení T1 příslušnými údaji, ponechá si vyhotovení pro něj určené a ostatní vyhotovení předá hlavnímu povinnému nebo jeho zástupci.

[…]“

13 Článek 356 tohoto nařízení stanoví:

„1. Celním orgánům určení se předkládá zboží a prohlášení T1.

2. Celní orgán určení vyznačí na vyhotoveních prohlášení T1 výsledek své kontroly, zašle jedno vyhotovení neprodleně celnímu úřadu odeslání a druhé vyhotovení si ponechá.

[…]“

14 Podle článku 379 prováděcího nařízení:

„1. Jestliže zásilka nebyla předložena celnímu úřadu určení a jestliže nelze zjistit místo porušení předpisů nebo nesrovnalosti, oznámí to celní úřad odeslání hlavnímu povinnému co nejdříve, nejpozději však před uplynutím jedenácti měsíců ode dne registrace prohlášení pro tranzitní režim Společenství.

2. V oznámení podle odstavce 1 musí být uvedena zejména lhůta, ve které je celnímu úřadu odeslání třeba věrohodně prokázat řádné provedení tranzitní operace nebo skutečné místo porušení předpisů nebo nesrovnalostí. Tato lhůta činí tři měsíce ode dne oznámení podle odstavce 1. Není-li tento důkaz předložen, uloží příslušný členský stát po uplynutí lhůty odpovídající clo a ostatní dávky. Jestliže tento členský stát není členským státem, v němž se nachází celní úřad odeslání, sdělí tyto skutečnosti neprodleně uvedenému členskému státu."

15 Článek 454 prováděcího nařízení stanoví:

„1. Tímto článkem není dotčena platnost zvláštních opatření vyplývajících z Úmluvy TIR a Úmluvy ATA týkajících se odpovědnosti záručních sdružení při použití karnetu TIR nebo ATA.

2. Jestliže se během přepravy na podkladě karnetu TIR nebo tranzitu na podkladě karnetu ATA nebo v souvislosti s nimi zjistí, že v určitém členském státě byly spáchány porušení předpisů nebo nesrovnalosti, uloží tento členský stát clo a ostatní dávky, které se případně za dané zboží vybírají podle předpisů Společenství nebo vnitrostátních předpisů, aniž jsou dotčena trestněprávní opatření.

3. Jestliže nelze zjistit, na kterém území byly porušení předpisů nebo nesrovnalosti spáchány, považují se za spáchané v členském státě, v němž byly zjištěny, není-li celním orgánům ve lhůtě podle čl. 455 odst. 1 uspokojivě prokázáno řádné provedení režimu nebo místo, na kterém byly porušení předpisů nebo nesrovnalosti skutečně spáchány.

[…]

Celní správy členských států přijmou opatření nezbytná k zabránění porušování předpisů a páchání nesrovnalostí a k jejich účinnému postihu."

16 Podle čl. 455 odst. 1 a 2 tohoto nařízení:

„1. Jestliže se během dopravy [přepravy] uskutečňované na podkladě karnetu TIR nebo tranzitu na podkladě karnetu ATA nebo v souvislosti s nimi zjistí, že došlo k porušení předpisů nebo nesrovnalostem, sdělí celní orgány tuto skutečnost držiteli karnetu TIR nebo karnetu ATA a záručnímu sdružení ve lhůtě stanovené v čl. 11 odst. 1 Úmluvy TIR nebo v čl. 6 odst. 4 Úmluvy ATA.

2. Důkaz o řádném uskutečnění přepravy na podkladě karnetu TIR nebo tranzitu na podkladě karnetu ATA ve smyslu čl. 454 odst. 3 prvního pododstavce je nutno předložit ve lhůtě uvedené v čl. 11 odst. 2 Úmluvy TIR nebo v čl. 7 odst. 1 a 2 Úmluvy ATA."

*Režim vlastních zdrojů Společenství*

17 Článek 1 rozhodnutí Rady 88/376/EHS, Euratom ze dne 24. června 1988 o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 185, s. 24; Zvl. vyd. 01/01, s. 176), které bylo od 1. ledna 1995 nahrazeno rozhodnutím Rady 94/728/ES, Euratom ze dne 31. října 1994 o systému vlastních zdrojů Společenství (Úř. věst. L 293, s. 9), stanoví:

„Společenstvím jsou v souladu s následujícími články přiděleny vlastní zdroje k financování jejich rozpočtu.

Rozpočet Společenství je financován zcela z vlastních zdrojů Společenství; jiné příjmy tím nejsou dotčeny."

18 Podle čl. 2 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 88/376 a 94/728 tvoří následující příjmy vlastní zdroje plynoucí do rozpočtu Společenství:

„cla podle Společného celního sazebníku a jiná cla, která vyměřily nebo vyměří orgány Společenství v obchodu s třetími zeměmi, jakož i cla na výrobky spadající do působnosti Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli."

19 Podle čl. 8 odst. 1 rozhodnutí 88/376 a 94/728:

„Vlastní zdroje Společenství uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) vybírají členskými [členské] státy podle vnitrostátních právních a správních předpisů, které budou případně upraveny, aby odpovídaly pravidlům Společenství. Komise v pravidelných odstupech zkoumá vnitrostátní předpisy, které jí sdělí členské státy, předloží členským státům úpravy, které považuje za nutné k zajištění toho, aby dosáhly souladu s pravidly Společenství, a oznámí je rozpočtovému orgánu. Členské státy poskytují Komisi zdroje podle čl. 2 odst. 1 písm. a) až d).“

20 Druhý, osmý a třináctý bod odůvodnění rozhodnutí č. 1552/89, které jsou podobné druhému, patnáctému a dvacátému prvnímu bodu odůvodnění nařízení č. 1150/2000, uvádějí:

„2) vzhledem k tomu, že Společenství musí mít vlastní zdroje uvedené v článku 2 rozhodnutí 88/376/ES, Euratom dostupné za co nejlepších podmínek a že k tomu účelu musí být stanoveny způsoby, kterými členské státy poskytují Komisi vlastní zdroje přidělené Společenství;

[…]

8) vzhledem k tomu, že vlastní zdroje musí být poskytovány tak, že se dlužné částky uloží na zvláštní účet založený k tomuto účelu na jméno Komise u ministerstva financí nebo u jiného subjektu, který každý členský stát určí; že k omezení pohybu finančních prostředků na míru nezbytně nutnou pro plnění rozpočtu se

musí Společenství omezit při čerpání z výše uvedených účtů pouze na výběry, které slouží k pokrytí požadavků Komise na peněžní prostředky;

[…]

13) vzhledem k tomu, že úzká spolupráce mezi členskými státy a Komisí usnadní správné uplatňování tohoto nařízení.“ *(neoficiální překlad)*

21 Podle článku 1 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000:

„Vlastní zdroje Společenství uvedené v [rozhodnutích 88/376 a 94/728] (dále jen ‚vlastní zdroje‘) jsou poskytovány Komisi a kontrolovány za podmínek stanovených v tomto nařízení, aniž jsou dotčeny nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1553/89 ze dne 29. května 1989 o konečné jednotné úpravě vybírání vlastních zdrojů vycházejících z daně z přidané hodnoty [Úř. věst. L 155, s. 9] a směrnice [Rady] 89/130/EHS, Euratom [ze dne 13. února 1989 o harmonizaci výpočtu hrubého národního produktu v tržních cenách (Úř. věst. L 49, s. 26)].“

22 Článek 2 nařízení č. 1552/89 stanoví:

„1. Pro účely použití tohoto nařízení se nárok Společenství na vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) rozhodnutí 88/376/EHS, Euratom stanoví [určí], jakmile o splatné částce příslušný orgán členského státu vyrozumí dlužníka. Vyrozumění se

učiní, jakmile je dlužník znám a jakmile může být výše nároku vypočtena příslušnými správními orgány v souladu s příslušnými předpisy Společenství.

2. Musí-li být vyrozumění opraveno, použije se odstavec 1.“ *(neoficiální překlad)*

23 Toto ustanovení bylo změněno s účinností od 14. července 1996 nařízením Rady (Euratom, ES) č. 1355/96 ze dne 8. července 1996 (Úř. věst. L 175, s. 3), jehož znění bylo převzato v článku 2 nařízení č. 1150/2000, který stanoví:

„1. Pro účely tohoto nařízení se nárok Společenství na vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) rozhodnutí 94/728/ES, Euratom stanoví [určí], jakmile jsou splněny podmínky stanovené celními předpisy, které se týkají zaúčtování částky nároku a vyrozumění dlužníka.

2. Dnem stanovení podle odstavce 1 je den zaúčtování podle celních předpisů.

[…]

4. Musí-li být vyrozumění opraveno, použije se odstavec 1.“

24 Článek 6 odst. 1 a 2 písm. a) a nařízení č. 1552/89 [nyní čl. 6 odst. 1 a 3 písm. a) nařízení č. 1150/2000] stanoví:

„1. Účty vlastních zdrojů vede ministerstvo financí každého členského státu nebo jiný subjekt pověřený každým členským státem a jsou členěny podle jednotlivých druhů vlastních zdrojů.

2. a) Nároky stanovené [určené] podle článku 2 se, aniž je dotčeno písmeno b) tohoto odstavce, účtují [účet obecně nazývaný ‚účet A'] nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven [určen]."

25 Podle článku 8 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000:

„Opravy provedené podle [čl. 2 odst. 2 nařízení č. 1552/89 a čl. 2 odst. 4] se přičítají nebo odečítají od celkové výše stanovených [určených] nároků. Opravy se zapisují na účty uvedené v [čl. 6 odst. 2 písm. a ) a b) nařízení č. 1552/89 a čl. 6 odst. 3 písm. a) a b) nařízení č. 1150/2000] a do výkazů uvedených v [čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1552/89 a čl. 6 odst. 4 nařízení č. 1150/2000] podle dne provedení.

Opravy týkající se podvodů a nesrovnalostí již dříve Komisi sdělených se zapisují zvlášť."

26 Podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000:

„Postupem podle článku 10 poukáže každý členský stát vlastní zdroje na účet vedený na jméno Komise u ministerstva financí nebo jiného subjektu, který každý členský stát určí."

27 Článek 10 odst. 1 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000 zní takto:

„Po odečtení 10 % na náklady spojené s vybíráním vlastních zdrojů podle čl. 2 odst. 3 [rozhodnutí 88/376 a 94/728/ES] se vlastní zdroje uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) [těchto rozhodnutí] připisují na příslušné účty nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok stanoven [určen] podle článku 2 […]"

28 Podle článku 11 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000:

„V případě jakéhokoli zpoždění v připisování částek na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 zaplatí dotyčný členský stát úrok vypočtený podle úrokové míry uplatňované ke dni uplynutí lhůty na peněžním trhu daného členského státu na krátkodobé operace veřejného financování zvýšené o dva procentní body. Tato úroková míra se zvyšuje o 0,25 procentního bodu za každý měsíc prodlení. Takto zvýšená sazba se použije na celou dobu prodlení."

29 Podle čl. 12 odst. 1 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000:

„Komise čerpá částky poukázané na účty uvedené v čl. 9 odst. 1 v rozsahu nutném pro krytí jejích požadavků na peněžní prostředky v souvislosti s plněním rozpočtu.“

30 Článek 17 odst. 1 a 2 nařízení č. 1552/89 a č. 1150/2000 stanoví:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, aby zajistily, že částky odpovídající nárokům stanoveným [určeným] podle článku 2 budou poskytnuty Komisi tak, jak je stanoveno v tomto nařízení.

2. Členské státy nejsou povinny Komisi poskytnout částky odpovídající stanoveným [určeným] nárokům jedině tehdy, pokud tyto částky nemohly být vybrány [vymáhány] z důvodu vyšší moci. Kromě toho nemusí členské státy poskytnout Komisi tyto částky ve zvláštních případech, jestliže se po důkladném zhodnocení všech závažných okolností každého jednotlivého případu ukáže, že v dlouhodobém výhledu není vybrání [vymáhání] těchto částek možné z důvodů, které nemohou být přičítány těmto členským státům. […]“

**Postup před zahájením soudního řízení**

*Řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241*

31 V rámci kontroly tradičních vlastních zdrojů uskutečněné v dubnu 1994 měla Komise za to, že v určitých případech tranzitu Společenstvím nezahájila Italská republika ve stanovených lhůtách postup k výběru cla, čímž porušila článek 379 prováděcího nařízení.

32 Dopisem ze dne 15. června 2001 v souladu s článkem 11 nařízení č. 1150/2000 požadovala Komise po Italské republice zaplacení částky 31 564 893 ITL z titulu úroků z prodlení za tranzitní operace, u nichž údajně došlo k nesrovnalostem.

33 Šetření provedené Italskou republikou vedlo ke zjištění, že z 201 tranzitních dokladů, které byly považovány za nevyřízené, bylo ve skutečnosti nevyřízených jedenáct dokladů, třebaže byly sděleny celnímu úřadu určení po lhůtách stanovených právními předpisy. Za těchto podmínek tento členský stát ve vyjádření ze dne 31. července 2001 prohlásil, že je ochoten zaplatit úroky z prodlení za nevyřízené tranzitní doklady, zároveň ale zpochybnil legitimitu nároku Komise, který se váže k opožděně vyřízeným dokladům.

34 Italská republika v tomto ohledu uvedla, že vzhledem k tomu, že tranzitní doklady byly předloženy celnímu úřadu určení včas, nevznikl podle článku 204 celního kodexu žádný celní dluh. Italská republika je proto toho názoru, že žádný úrok z prodlení nedluží.

35 Následně Komise zjistila další případ opožděného vyřízení, což ji vedlo ke změně celkové částky úroků z prodlení, jejíž zaplacení požadovala po Italské republice.

36 Vzhledem k tomu, že Komise zpochybnila argumentaci tohoto členského státu a ten znovu potvrdil, že odmítá zaplatit uvedené úroky, zaslala Komise dne 3. února 2004 Italské republice výzvu dopisem, v níž zopakovala své výtky a odmítla argumenty uváděné tímto členským státem.

37 Jelikož Italská republika v odpovědi ze dne 8. června 2004 setrvala na svém postoji, zaslala jí Komise dne 5. července 2005 odůvodněné stanovisko, ve kterém ji vyzvala k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby vyhověla tomuto odůvodněnému stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho obdržení.

38 V odpovědi na uvedené odůvodněné stanovisko setrval tento členský stát opět na svém postoji a uvedl, že má za to, že k vyřešení otázky je třeba se obrátit na Soudní dvůr.

*Řízení o nesplnění povinnosti č. 2006/2266*

39 Na základě dopisu, který zaslala Italská republika Účetnímu dvoru Evropských společenství dne 27. ledna 1999, zjistila Komise, že u čtyř nesporných tranzitních operací Společenství upravených Úmluvou TIR, na které se vztahuje souhrnné zajištění, došlo k vyřízení po uplynutí lhůt stanovených nařízením č. 1552/89.

40 Komise proto požadovala po Italské republice zaplacení úroků z prodlení za období od okamžiku, kdy vlastní zdroje měly být poskytnuty Komisi, do dne, kdy by tento členský stát mohl provést odpovídající opravu poté, co byla provedena oprava oznámení zaslaného dlužníkovi.

41 Po vzoru toho, co bylo uvedeno ohledně řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241, odmítla Italská republika zaplatit uvedené úroky z prodlení. Tvrdila, že vzhledem k tomu, že celní dluh, čili hlavní povinnost, nevznikl, změnilo by zaplacení úroků z prodlení nepřípustně právní povahu těchto úroků, neboť by byly postaveny na roveň sankci za formální porušení lhůt, které nařízení č. 1552/89 stanovilo pro průběh operací upravených tímto nařízením.

42 Dne 4. července 2006 zaslala Komise Italské republice výzvu dopisem, v níž po ní požadovala zaplacení úroků z prodlení z částky 3 322 eur.

43 Vzhledem k tomu, že Komise neobdržela ve stanovené lhůtě připomínky tohoto členského státu, vydala dne 12. října 2006 odůvodněné stanovisko, na které Italská republika odpověděla vyjádřením ze dne 12. prosince 2006. Souhlasila s tím, že je vhodné, aby otázka byla předložena Soudnímu dvoru společně s věcí, která je předmětem řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241.

44 Za těchto podmínek se Komise rozhodla předložit projednávanou žalobu.

**K žalobě**

*Argumentace účastníků řízení*

45 Komise tvrdí, že článek 11 nařízení č. 1552/89 byl porušen jak v rámci řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241, tak v rámci řízení o nesplnění povinnosti č. 2006/2266.

46 Pokud jde o řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241, Komise nejprve uvádí, že pokud celní úřad odeslání neobdržel důkaz o vyřízení operace po uplynutí lhůty stanovené v článku 379 prováděcího nařízení, musí být dotčená operace považována za operaci, která nebyla řádně provedena, a z níž proto vzniká celní dluh. Klíčovou úlohu při určování existence zdrojů Společenství a jejich poskytnutí Společenství má celní úřad odeslání, takže se nelze platně dovolávat okolnosti, že celní úřad určení opožděně oznámil řádný příchod zboží, s cílem dosáhnout se zpětným účinkem zrušení povinností, které vyplývají pro členské státy z článku 379 prováděcího nařízení.

47 Komise tvrdí, že lhůty stanovené právní úpravou Společenství jsou pevné, což je v souladu s cílem této právní úpravy, který spočívá v zajištění jednotného použití předpisů z oblasti vymáhání celního dluhu, a to v zájmu rychlého poskytnutí předmětných zdrojů Společenství. Příslušný členský stát je povinen určit existenci vlastních zdrojů, třebaže případně zpochybňuje jejich podloženost, jinak by totiž došlo k porušení zásady finanční rovnováhy Společenství.

48 Komise z toho vyvozuje, že pokud lhůty stanovené v článku 379 prováděcího nařízení uplynuly, aniž by byl předložen důkaz o řádném provedení tranzitní operace, příslušný

členský stát je podle článku 6 nařízení č. 1552/89 povinen bez prodlení připsat nesporná cla, na které se vztahuje zajištění, na účet „A“, a poskytnout je tak Komisi v souladu s článkem 10 zmíněného nařízení.

49 Komise dále argumentuje zněním článku 11 nařízení č. 1552/89 a tvrdí, že povinnost dotčeného členského státu zaplatit úroky vyplývá pouze ze skutečnosti, že uvedená cla nebyla připsána nebo byla připsána opožděně bez ohledu na jakoukoliv jinou podmínku.

50 Pokud jde o argumentaci Italské republiky, podle níž úroky z prodlení týkající se předmětných operací nemají být placeny z toho důvodu, že celní dluh nikdy nevznikl, Komise na prvním místě uvádí, že znění článku 379 prováděcího nařízení dokazuje pravý opak, a sice že vznik celního dluhu se může vázat na jednu ze dvou strukturálních podmínek, které stanoví, tj. buď na skutečnost, že celní operace nebyla provedena řádně, nebo na to, že dlužník nepředložil důkaz o řádném provedení takovéto operace.

51 Komise dále tvrdí, že úroky z prodlení uvedené v článku 11 nařízení č. 1552/89 nejsou úroky, které má zaplatit dlužník z důvodu opožděného zaplacení cla, ale úroky z prodlení, které dluží přímo členský stát pouze z toho důvodu, že nepřipsal nebo připsal opožděně částky celního dluhu. Proto k nesplnění povinnosti státem dochází v okamžiku, kdy celní dluhy nejsou připsány na účet, přičemž v tomto ohledu je nerozhodné, zda se peněžitá pohledávka týkající se cla stane později vůči dlužníkovi splatnou, či nikoliv.

52 Krom toho Komise zpochybňuje argumentaci, podle níž vyžadovat zaplacení úroků z prodlení – ačkoli po opožděném vyřízení vyšlo najevo, že tranzitní operace byly provedeny řádně – znamená přiznat těmto úrokům charakter sankce. V tomto ohledu tvrdí, že uvedené úroky vyvstávají pouze z toho, že byly porušeny povinnosti stanovené v právní úpravě Společenství, aniž by přitom nutně muselo dojít k majetkové újmě.

53 V rámci řízení o nesplnění povinnosti č. 2006/2266 Komise tvrdí, že v okamžik uplynutí lhůty stanovené v článku 11 Úmluvy TIR měl celní úřad odeslání zboží vymáhat cla.

54 Pokud celní úřad odeslání totiž neobdržel důkaz o vyřízení operací na konci lhůty patnácti měsíců, která začala běžet od přijetí karnetu TIR uvedeným úřadem, musejí být tyto operace prohlášeny za vadné, což vede ke vzniku celního dluhu.

55 Komise dodává, že v tomto případě je členský stát podle článku 2 nařízení č. 1552/89 povinen určit nárok Společenství na vlastní zdroje, jakmile jsou příslušné správní orgány schopny vypočítat částku cla vyplývající z celního dluhu a určit dlužníka. Přitom podle judikatury Soudního dvora platí, že k vymáhání celního dluhu jsou příslušné orgány nacházející se ve členském státě odeslání zboží.

56 Komise z toho vyvozuje, že v případech zpochybněných v projednávané věci, měla Italská republika určit nárok na vlastní zdroje a připsat jej na účet „A“ nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok určen. Dodává, že tento členský stát měl krom toho zahájit postup k vymáhání cla v souladu s čl. 11 odst. 2 Úmluvy TIR pro účely rychlého a účinného poskytnutí vlastních zdrojů Komisi.

57 Za těchto podmínek Komise navrhuje, aby jí byly zaplaceny v rámci obou uvedených řízení o nesplnění povinnosti úroky za období od okamžiku, kdy jí vlastní zdroje měly být poskytnuty, do dne, kdy by Italská republika mohla provést příslušnou opravu poté, co bylo opraveno oznámení zaslané dlužníkovi v souladu s článkem 8 nařízení č. 1552/89.

58 Poté, co Italská republika připomněla znění článku 379 prováděcího nařízení, zdůraznila, že řádnost dotčených tranzitních operací není zpochybněna a že důkaz o jejich řádnosti byl poskytnut včas, takže se nemůže jednat o případ prodlení ve vymáhání cla splatného ve prospěch Společenství. Tento členský stát z toho vyvozuje, že nejsou splněny podmínky povinnosti zaplatit úroky z prodlení podle článku 11 nařízení č. 1150/2000; v uvedeném článku se totiž hovoří o „jakémkoli zpoždění v připisování částek na účet", v projednávaném případě však žádné připsání provedeno být nemělo.

59 Italská republika rovněž tvrdí, že Společenství nevznikla žádná újma, neboť neexistovaly peněžní prostředky, které by bylo nutné vybrat, protože tranzitní operace byly podle ní uskutečněny řádně. V tomto ohledu uvádí, že je třeba zjistit, zda akcesorická povinnost týkající se úroků z prodlení může existovat v případě, kdy neexistuje povinnost hlavní.

60 Členský stát dále tvrdí, že orgánům, které jsou příslušné k vymáhání cel, nemůže být žádné zpoždění vytýkáno a že k opožděnému oznámení skutečného vyřízení operací orgánům Společenství došlo z důvodu opožděného předání informací celními úřady určení.

61 Uvedený členský stát krom toho uvádí, že tehdejší okolnosti, a sice obtíže ve fungování tranzitního režimu Společenství po rozšíření Evropské unie o některé členské státy ESVO, vedly k obecnému zpoždění v zasílání „vyhotovení č. 5". V tomto kontextu celní úřady odeslání ve Společenství měly za to, že je logické, aby v případě, že neexistují okolnosti, na základě nichž by se dalo předpokládat, že došlo k nesrovnalosti, nevymáhaly cla okamžitě, aby tak nebylo nutné takové částky vracet, pokud bude zjištěno, že operace byla uskutečněna řádně a že důvodem zpoždění bylo, jak tomu je v projednávaném případě, pouhé pochybení správního orgánu.

62 Italská republika dále tvrdí, že požadovat zaplacení úroků z prodlení v takovém případě znamená přiznat těmto úrokům funkci sankce, kterou nemohou mít.

*Závěry Soudního dvora*

63 Komise tvrdí, že Italská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z nařízení č. 1552/89, zejména pak z jejího čl. 6 odst. 2 písm. a). Vytýká tomuto členskému státu především to, že jí odmítl zaplatit úroky z prodlení, a to jednak za opožděné zaúčtování cel plynoucích z tranzitu Společenstvím, a jednak za nedodržení lhůt stanovených v právní úpravě Společenství pro připsání cel na účet „A" v rámci tranzitních operací ve smyslu Úmluvy TIR.

64 Podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1152/89 musejí vést členské státy účty vlastních zdrojů u ministerstva financí nebo jiného jimi pověřeného subjektu. Na základě odst. 2 písm. a) téhož článku jsou členské státy povinny zaúčtovat nároky „stanovené [určené] podle článku 2" téhož nařízení nejpozději v první pracovní den po 19. dni druhého měsíce následujícího po měsíci, v němž byl nárok určen.

65 Podle článku 2 nařízení č. 1552/89 je nárok Společenství na vlastní zdroje určen, jakmile je o dlužné částce vyrozuměn příslušným orgánem členského státu dlužník. Toto vyrozumění je provedeno, jakmile příslušné celní orgány mohou vypočítat výši cla, které vyplývá z celního dluhu, a určit dlužníka (rozsudek ze dne 15. listopadu 2005, Komise v. Dánsko, C-392/02, Sb. rozh. s. I-9811, bod 61).

66 Na základě článku 11 nařízení č. 1552/89 v případě jakéhokoli prodlení v poukázání částek na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 téhož nařízení zaplatí dotyčný členský stát úrok z prodlení za celou dobu prodlení. Tyto úroky jsou splatné bez ohledu na důvod prodlení, ve kterém byly tyto zdroje připsány na účet Komise (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Komise v. Nizozemsko, C-460/01, Sb. rozh. s. I-2613, bod 91).

67 Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda Italská republika byla povinna určit nároky Společenství na vlastní zdroje a připsat je na účet uvedený v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1552/89, a v případě kladné odpovědi, zda je povinna zaplatit úroky z prodlení na základě článku 11 tohoto nařízení.

K existenci nároku Společenství na vlastní zdroje

68 V rámci režimu vnějšího tranzitu Společenství mohou celní úřady vypočítat výši cel a určit dlužníka nejpozději v okamžiku uplynutí tříměsíční lhůty uvedené v čl. 379 odst. 2 prováděcího nařízení, a sice nejpozději v okamžiku uplynutí lhůty čtrnácti dnů následujících po dni, v němž došlo k registraci pro tranzitní režim Společenství (viz výše uvedený rozsudek Komise v. Nizozemsko, bod 71). Nárok Společenství na vlastní zdroje proto musí být určen nejpozději k tomuto dni.

69 Z článku 11 Úmluvy TIR vyplývá, že v mezinárodní přepravě zboží doprovázené karnetem TIR tak lze učinit nejpozději do okamžiku uplynutí lhůty tří let ode dne přijetí karnetu TIR těmito orgány.

70 V projednávaném případě je nesporné jak v rámci řízení o nesplnění povinnosti č. 2003/2241, tak v rámci řízení o nesplnění povinnosti č. 2006/2266, že zásilky byly předloženy celnímu úřadu určení včas, avšak tento úřad ihned neodeslal doklady osvědčující řádné uskutečnění operací celnímu úřadu odeslání.

71 Přitom čl. 379 odst. 1 prováděcího nařízení stanoví, že jestliže „zásilka nebyla předložena celnímu úřadu určení“, musí to celní úřad odeslání oznámit hlavnímu povinnému, zatímco podle čl. 455 odst. 1 prováděcího nařízení a čl. 11 odst. 1 Úmluvy TIR platí, že pokud nebyl karnet TIR uvolněn, musejí celní úřady uvědomit držitele karnetu TIR.

72 Italská republika z toho vyvozuje, že žádný celní dluh nevznikl, takže se nemůže jednat o prodlení ve výběru cla splatného ve prospěch Společenství.

73 Takováto argumentace musí být zamítnuta.

74 Je třeba jednak připomenout, že článek 356 prováděcího nařízení stanoví, že jestliže zboží bylo předloženo celnímu úřadu určení, tento „zašle jedno vyhotovení [prohlášení T1] neprodleně celnímu úřadu odeslání“.

75 Dále je třeba připomenout, že celní úřad odeslání má podle čl. 379 odst. 1 prováděcího nařízení povinnost oznámit hlavnímu povinnému nesrovnalost, k níž došlo při tranzitní operaci.

76 Z toho vyplývá, jak uvedla generální advokátka v bodě 66 svého stanoviska, že toto ustanovení je třeba vykládat z pohledu celního úřadu odeslání a to v tom smyslu, že pokud tento úřad nebyl uvědomen o předložení zásilky celnímu úřadu určení v okamžiku uplynutí lhůty stanovené v č. 348 odst. 1 prováděcího nařízení, musí mít celní úřad odeslání za to, že zboží nebylo celnímu úřadu určení předloženo.

77 Jiný výklad čl. 379 odst. 1 prováděcího nařízení by zbavil postup, jímž se prokazuje, že tranzitní operace uvedená v odstavci 2 tohoto článku byla řádně uskutečněna, veškerého smyslu.

78 Z výše uvedeného vyplývá, že důsledky toho, že celní úřad odeslání nebyl informován o tom, že zboží dorazilo k celnímu úřadu určení, jsou stejné jako důsledky vyplývající z nepředložení zásilky celnímu úřadu určení. Takový výklad je v souladu s cílem zajistit, aby tyto orgány řádně a jednotně používaly předpisy v oblasti vymáhání celního dluhu v zájmu rychlého poskytnutí vlastních zdrojů Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 14. dubna 2005, Komise v. Německo, C-104/02, Sb. rozh. s. I-2689, bod 69).

79 Uplynutím lhůty stanovené celním úřadem odeslání je proto založena domněnka, že celní dluh vznikl a že hlavním povinným je dlužník (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Komise v. Nizozemsko, bod 72, a Komise v. Německo, bod 81).

80 Je tedy třeba mít za to, že v této fázi existuje domněnka vzniku celního dluhu. Jak uvedla generální advokátka v bodě 69 tohoto stanoviska, tato domněnka je vyvratitelná. Proto pokud se později ukáže, že tranzit Společenstvím byl uskutečněn řádným způsobem, mohou být hlavnímu povinnému vráceny zaplacené částky (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 88).

81 Článek 379 odst. 1 prováděcího nařízení celnímu úřadu odeslání ukládá pro případ, že zásilka nebyla předložena celnímu úřadu určení, povinnost oznámit tuto skutečnost hlavnímu povinnému „co nejdříve, nejpozději však před uplynutím jedenácti měsíců ode dne registrace prohlášení pro tranzitní režim Společenství“.

82 Je přitom nesporné, že tomu tak v projednávaném případě nebylo.

83 V tomto ohledu okolnost, na niž poukazuje Italská republika, že v dané době byla vyhotovení prohlášení T1 zasílána celnímu úřadu odeslání obvykle se zpožděním, nemůže mít vliv na oznamovací povinnost celních úřadů.

84 Jelikož cílem čl. 379 odst. 1 prováděcího nařízení je zajistit jednotné a řádné uplatňování ustanovení v oblasti vymáhání celního dluhu v zájmu rychlého a účinného poskytování vlastních zdrojů Společenství, ke sdělení o porušení předpisů nebo nesrovnalosti musí v každém případě dojít co nejrychleji, a sice jakmile se celní úřady o uvedeném porušení předpisů nebo nesrovnalosti dozví, tedy případně i dlouho před uplynutím maximální lhůty jedenácti měsíců uvedené ve zmíněném článku (viz obdobně rozsudky ze dne 5. října 2006, Komise v. Belgie, C-377/03, Sb. rozh s. I-9733, bod 69, a Komise v. Nizozemsko, C-312/04, Sb. rozh. s. I-9923, bod 54).

85 Z výše uvedeného vyplývá, že italské úřady byly povinny oznámit hlavnímu povinnému nesrovnalosti v předmětných tranzitních operacích ve lhůtách stanovených v čl. 379 odst. 1 prováděcího nařízení, tj. nejpozději před uplynutím jedenácti měsíců ode dne registrace prohlášení pro tranzitní režim Společenství.

86 Podle čl. 379 odst. 2 třetí věty prováděcího nařízení jsou členské státy povinny zahájit postup, kterým tento členský stát uloží cla ve smyslu tohoto ustanovení, v okamžiku uplynutí lhůty tří měsíců ode dne oznámení uvedeného v odstavci 1 tohoto článku.

87 Pokud, stejně jako v projednávaném případě, k oznámení hlavnímu povinnému nedošlo, nemůže mít tento povinnost zaplatit celní dluh (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. dubna 2008, Militzer & Münch, C-230/06, Sb. rozh. s. I-1895, bod 39). Nicméně je třeba mít za to, že v okamžiku uplynutí této lhůty vzniká nárok Společenství na vlastní zdroje. Takový výklad je jediný možný, má-li být zaručeno, že tyto orgány budou řádně a jednotně používat předpisy v oblasti vymáhání celního dluhu za účelem rychlého poskytnutí vlastních zdrojů Společenství (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 69).

88 Pokud jde o zásilky doprovázené karnety TIR, je rovněž nesporné, že italské celní úřady po uplynutí stanovené lhůty pro předložení zboží neobdržely od celního úřadu určení žádný doklad týkající se uskutečnění předmětných tranzitních operací.

89 Za těchto podmínek se měly – pokud nebyl podán důkaz o opaku – řídit domněnkou, že zboží nebylo celnímu úřadu určení předloženo. Takový výklad je v souladu se strukturou článku 455 prováděcího nařízení a je slučitelný s postupem podle odstavce 2 tohoto článku, jímž se prokazuje, že tranzitní operace byla uskutečněna řádně.

90 Proto je třeba mít za to, že v této fázi existuje domněnka vzniku celního dluhu. V případě tranzitů Společenstvím jsou důsledky toho, že celní úřad odeslání nebyl informován o tom, že zboží dorazilo do celního úřadu určení, stejné jako důsledky, které vyplývají z neuvolnění karnetu TIR.

91 Z ustanovení čl. 455 odst. 1 prováděcího nařízení ve vzájemném spojení s čl. 11 odst. 1 a 2 Úmluvy TIR vyplývá, že žádost o zaplacení celního dluhu musí být zaslána v případě neuvolnění karnetu TIR v zásadě do tří let od data přijetí uvedeného karnetu (výše uvedený rozsudek Komise v. Belgie, bod 68).

92 V případě, že nesrovnalosti nebyly držiteli karnetu TIR a záručnímu sdružení oznámeny ve lhůtě jednoho roku ode dne přijetí uvedeného karnetu, nemají příslušné orgány právo požadovat po záručním sdružení zaplacení celního dluhu.

93 Nehledě na skutečnost, že italské celní úřady neuvědomily záruční sdružení, je třeba mít za to, že v okamžiku uplynutí maximální lhůty tří let ode dne přijetí karnetu TIR nárok Společenství na vlastní zdroje vznikl, a to z toho důvodu, aby bylo zajištěno, že příslušné orgány budou řádně a jednotně používat předpisy v oblasti vymáhání celního dluhu v zájmu rychlého poskytnutí vlastních zdrojů Společenství (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 69).

94 Z výše uvedených úvah vyplývá, že Italská republika byla povinna v souladu s čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1552/89 určit, zda vznikly nároky Společenství na vlastní zdroje, a připsat je v souladu s čl. 6 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení na účet vlastních zdrojů.

K úrokům z prodlení

95 Je třeba uvést, že projednávaná žaloba se týká pouze zaplacení úroků z prodlení podle čl. 11 nařízení č. 1552/89.

96 Zajisté platí, že na základě tohoto článku zakládá jakékoli zpoždění v připsání na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 zmíněného nařízení povinnost členského státu zaplatit úroky z prodlení za celé období, kdy byl v prodlení. Tyto úroky jsou splatné bez ohledu na důvod prodlení, s nímž byly tyto zdroje poukázány na účet Komise (výše uvedený rozsudek Komise v. Nizozemsko, bod 91).

97 Podle Komise se toto ustanovení použije na jakékoliv prodlení v připisování vlastních zdrojů na účet uvedený v čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1552/89 bez ohledu na důvod prodlení a aniž by bylo vyžadováno způsobení majetkové újmy.

98 Nicméně je třeba uvést, že zaprvé, jak uvedla generální advokátka v bodě 90 svého stanoviska, ve většině právních řádů členských států mají úroky z prodlení akcesorickou povahu ve vztahu k hlavní povinnosti.

99 Zadruhé je třeba zdůraznit, že ze znění článku 11 nařízení č. 1552/89 výslovně nevyplývá, že úroky z prodlení, které jsou v něm stanovené, se mají použít na situace, kdy až následně vyjde najevo, že hlavní povinnost neexistuje. Přitom, pokud by zákonodárce Společenství chtěl rozšířit působnost uvedeného ustanovení také na takovéto situace, mohl je výslovně uvést v uvedeném ustanovení, což neučinil.

100 Zatřetí a na posledním místě je třeba uvést, že je zajisté pravda, že Soudní dvůr uznal, že i když osoba povinná k dani nemusí zaplatit předmětné clo v důsledku pochybení, kterého se dopustily celní úřady členského státu, nemůže toto pochybení zpochybnit povinnost příslušného členského státu zaplatit v rámci poskytnutí vlastních zdrojů úroky z prodlení, jakož i clo, jež mělo být vyměřeno (výše uvedený rozsudek Komise v. Dánsko, bod 63).

101 Avšak projednávaná věc se liší od věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Komise v. Dánsko, neboť následně vyšlo najevo, že zásilky byly předloženy celnímu úřadu určení včas, takže celní dluhy neexistují. Přitom právě celní dluh, jak vyplývá z čl. 2 odst. 1 písm. b) rozhodnutí 88/376 a 94/728, zakládá nárok Společenství na vlastní zdroje.

102 Je tudíž nutno konstatovat, že skutečnost, že neexistují v projednávané věci celní dluhy, způsobuje, že nevznikl nárok Komise na úroky z prodlení podle článku 11 nařízení č. 1552/89.

103 Žaloba proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

**K nákladům řízení**

104 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Italská republika požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

**1) Žaloba se zamítá.**

**2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.